

Arrest

nr. 119 002 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. GMATI-TRABELSI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51, § 2. tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 18.03.2013 werd ingediend door: Naam: E. K. E. H., A.,

Nationaliteit: Spanje ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...) verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 18.03.2013 een aanvraag in als werknemer/werkzoekende (art. 40 §4, 1° van de wet van 15 12 1980). Ter staving van zijn aanvraag leverde betrokkene op 18.06.2013 een loonfiche voor interimtewerking (Randstad) en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 21.05.2013 (All Top SA met ingang op 21.05.2013). Later maakte hij nog een loonfiche van de maand mei binnen over voor deze laatste werkgever All Top SA.

Na analyse van de voorgelegde bewijzen van interimtewerking kan afgeleid worden dat betrokkene tewerkgesteld is geweest in interimverband, maar dat het om marginale tewerking (3 dagen- zie gegevens in het dossier) ging, waardoor het verblijfsrecht als werknemer niet toegestaan kan worden.

Uit verder onderzoek van het dossier is gebleken dat betrokkene nooit effectief legaal is tewerkgesteld bij de werkgever All Top SA waarvoor hij een arbeidscontract en loonfiche heeft voorgelegd (zie gegevens in het dossier nazicht RSZ - databank Dolsis). Overeenkomstig de databank van de RSZ (DOLSIS) werden er nooit sociale bijdragen door de werkgever betaald voor hem. Er werden geen arbeidsprestaties aangegeven en er gebeurde geen verplichte voorafgaande dimona-aanmelding bij indiensttreding. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van de voorafgaande dimonamelding of van het betalen van sociale bijdragen voor zijn persoonsleden. Hieruit moet besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover hij er wel heeft gewerkt, hier geen sprake kan zijn van effectief legale tewerking.

*Uit de elementen van het dossier dient besloten te worden dat betrokkene bewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door het voorleggen van een arbeidscontract en loonfiche die niet in overeenstemming zijn met werkelijkheid. Op basis van *fraus omnia corrumpit* kan men geen rechten putten voor een verblijf en wordt het verblijf dus niet toegestaan.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Omdat: onterecht en eenzijdig werd geoordeeld dat de (interim)tewerking van verzoeker slechts marginaal is en hem aldus het verblijfsrecht als werknemer niet toegestaan kan worden, dit alles met miskennis van de aanvullende stukken van het dossier waaruit een bestendige tewerking blijkt Terwijl: Uit de voorgelegde bewijsstukken van (interim)tewerking blijkt dat verzoeker gedurende de aangeduide periodes als werknemer tewerkgesteld was/is.

Dat uit deze stukken tevens duidelijk blijkt dat verzoeker in die periode actief bezig was met het zoeken van werk en dat hij een reële kans maakte op werk.

Dat verzoeker tevens aanvullende bewijzen van tewerking indiende voor de periode volgend op zijn tewerking via interim.

Zodat: uit de voorgelegde documenten de effectieve tewerking van verzoeker blijkt voor de daarin opgegeven periodes, alsook minstens de wil en inzet van verzoeker om een werk te zoeken en uit zijn (interim)tewerkingen zijn geschiktheid voor en zijn kansen op tewerking impliciet en expliciet blijkt zodat hij op grond van artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15.12.1980 gerechtigd was en is op een verblijf van meer dan drie maanden als werkende, minstens als werkzoekende met een reële kans om te worden aangesteld.

ALSOOK

Omdat: onterecht en eenzijdig werd voorgehouden dat verzoeker niet effectief legaal is tewerkgesteld bij de werkgever ALL TOP SA en dit tegen de alle voorgelegde bewijsstukken in en zonder de kans te geven aan verzoeker zich te verweren tegen deze beschuldigingen Terwijl: Verzoeker wel degelijk en effectief tewerkgesteld is door ALL TOP SA, dat hij de voornoemde arbeidsprestaties effectief geleverd heeft en hiervoor tevens is vergoed.

Dat verzoeker ter ondersteuning hiervan bijkomend aan de reeds voorgelegde loonfiche voor de maand mei 2013, tevens aan zijn verzoekschrift de loonfiche van juni 2013 voorlegt.

Verzoeker legt tevens twee attesten voor hem door zijn werkgever overhandigt ten bewijze van deze legale tewerkstelling (stuk 4 en 5).

Zodat: Er wel degelijk sprake is van een effectieve tewerkstelling is, daar verzoeker de arbeidsprestaties opgenomen in het contract met zijn werkgever uitvoert tegen vergoeding.

Dat hij dit ten alle tijde tewerkgesteld is geweest op basis van een schriftelijke arbeidsovereenkomst zodat hij in ieder geval gerechtigd was te vertrouwen op de legale aard van zijn tewerkstelling en op geen enkel moment de bedoeling heeft gehad te frauderen of verkeerde informatie door te geven.

Gelet op de specifieke elementen van dit dossier en de door verzoeker voorgelegde stukken, o.m. de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met ALL TOP SA (stuk 3) , alsook de voorgelegde loonfiches en attesten van inschrijving door de werkgever (stukken 4-6) blijkt duidelijk dat de beslissing dd. 15.7.2013 gebaseerd is op een verkeerde interpretatie van de feiten en genomen is met miskenning van belangrijke elementen van het dossier.

Gelet op het voorgaande en de voorgelegde bewijsstukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers overeenkomstig art. 40 § 4.1° van de wet van 15.12.1980 gerechtigd is op verblijf van meer dan drie maanden.”

2.2. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, in de hoedanigheid van werknemer.

De *in casu* relevante bepaling van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete gegevens bijbrengt die ertoe zouden kunnen leiden dat de bevindingen van de verwerende partij op grond van de databank van de RSZ, met name dat zijn werkgever nooit sociale bijdragen heeft betaald voor hem, dat nooit arbeidsprestaties werden aangegeven en er geen verplichte voorafgaande dimona-melding gebeurde, fout zouden zijn. Los van de vraag of verzoeker effectief bij de ALL TOP SA aan de slag ging, wordt dus niet betwist dat op grond van de voormelde gegevens geen sprake kan zijn van een effectief legale tewerkstelling. Verzoekers argumenten dat hij er wel degelijk effectief tewerkgesteld is geweest en hiervoor tevens werd vergoed, dat hij werd tewerkgesteld op basis van een schriftelijke arbeidsovereenkomst en in ieder geval gerechtigd was te vertrouwen op de legale aard van zijn tewerkstelling en op geen enkel moment de bedoeling had te frauderen, doen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk. De bijgevoegde stukken 4 en 5 doen dat evenmin: het eerste document is een mail van de firma ALL TOP SA, waarvan de bewijskracht niet opweegt tegen deze van het stuk uit de DOLSIS-databank die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het tweede document is een stuk dat betrekking heeft op het eventueel verschuldigd zijn van sociale schulden door de voormelde firma maar geeft geen enkele indicatie over een eventuele legale tewerkstelling van verzoeker. De loonfiche van juni 2013 en de rekeninguittreksels waaruit blijkt dat het geld werd gestort, doen dan evenmin. De Raad is dus samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij legaal werd tewerkgesteld. Uit een irreguliere tewerkstelling kan hij uiteraard geen verblijfsrecht putten. De vraag of verzoeker bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden is derhalve niet relevant. Het motief dienaangaande kan dan ook als overtollig worden aangemerkt, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Voorts kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker niet betwist dat de –reguliere-interim tewerkstelling slechts drie dagen betrof. Hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij, of in strijd met artikel 40, 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om hieruit af te leiden dat het slechts een marginale tewerkstelling betrof die op zich geen aanleiding kan geven tot het verlenen van een verblijfsrecht als werknemer.

Verzoeker poogt ten slotte nog aannemelijk te maken dat uit de door hem voorgelegde bewijzen blijkt dat hij gedurende de aangeduide periodes werd tewerkgesteld en dat dit ook het geval was voor de periode volgend op zijn interim tewerkstelling –zijnde met andere woorden zijn tewerkstelling bij ALL TOP SA-, om aan te tonen dat hij actief bezig was met het zoeken van werk en ook een reële kans maakte op werk. Echter is de Raad van oordeel dat verzoeker niet kan verwijzen naar een irreguliere tewerkstelling om één en ander aannemelijk te maken.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS